

KULTUR KONST

Utställningar.

Foto: Per-Erik Adamsson

Foto: Per-Erik Adamsson

Jockum Nordström, "Ek", 2022. Vattenfärg på papper, kollage (till vänster).

Jockum Nordström, "Önskebrunn", 2021. Rörlig skulptur, mynt, kartong, ståltråd, galge, kollage, ljudinspelning (till höger).

Vänligt världsfrånvänt och fränt politiskt. Fin kontrast mellan två nya utställningar på Liljevalchs+

"Inget papper, inga mynt" Jockum Nordström

"Fårbonden från Tubbebo" Knut Andersson

Liljevalchs+, Stockholm.
Visas t o m 14/5 respektive 12/3.

● Det bor något magiskt i Jockum Nordströms bildvärld. I de enkla figurerna, ofta i ålderdomliga kostymer eller ekvokt avklädda, de schematiskt tecknade men lite exaktare byggnaderna, den lilla hunden och rummen som närmast förstrött är fyllda av möbler och konst. Allt detta är sig likt i de färska teckningarna i Liljevalchs+, där Nordström breder ut sig i de två övre salarna. Ändå infinder sig aldrig någon övermåtnad. Det känns alltid lite nytt att stiga in i Nordströms bilder, hur bekanta de än är.

Kanske beror det på att konstnären så skickligt för samman sina vanligen ganska disparata bildelement och placerar dem i relation till varandra på ett sätt som hela tiden behåller en visuell spänning eller medveten skevhet.

Eller också handlar det om en uppriktighet som finns i det nyfikna, vänligt världsfrånvända och trevande anslaget, som åtminstone på ytan

förblivit intakt trots alla kommersiella framgångar och en popularitet som gränsar till det folkliga.

Anslaget är så tydligt och går så konsekvent igen i allt Nordström företar sig att hans objektorienterade konst nästan känns processartad. Som om det vi ser bara råkar vara en lämning av konstnärens ständigt pågående aktivitet. Anslaget återfinns även i de kollage och rörliga skulpturer som också ingår i utställningen.

Det är första gången Nordström visar sina rörliga skulpturer, men de är klart besläktade med hans tidigare tredimensionella verk, som de vindlande byggena av tändsticksaskar han återkommit till. Tändsticksaskar hör även här till materialen, som funnits tillhanda i ateljén: pappskivor, gamla mynt, trälister och metalltrådar från kemtvättsgalgar.

Vindlande, sköra objekt rör sig här och var i rummen, och bjuder in till utforskande irrfärder. Figurerna i teckningarna och de abstraktare, mer organiskt sökande kollagen ringar in och förstärker de rörliga verken, som tydligt blinkar till modernistiska mobiler och föregångare som Jean Tinguelys muntra maskiner.

Ofta släpar de snurrande verken ett mynt över ett slitet stränginstru-

ment, eller är kompletterade med ett ljudspår från ateljéns skivsamling. Ungersk barnsång, blues av Robert Johnson, pampiga venetianska trumpetfanfarer. Ljudlandskapet bidrar till en utställning som är mycket behaglig att vistas i.

En fin kontrast och ett betydligt fränare tillslag hittar man i konsthallens källarvåning. Där visas verk av den "nyupptäckta" målaren Knut Andersson (1934–2021) i utställningen "Fårbonden från Tubbebo", producerad av Jönköpingsbaserade Österängens konsthall (där den visats tidigare).

Anderssons socialrealistiska, tekniskt drivna måleri har motiv som talibaner, stridsvagnar och polis-ingripanden, som den i stort sett självkläre konstnären ofta hittade i Dagens Nyheter. Med små förskjutningar och tillägg gjorde Andersson bilderna till sina egna, och även om hans måleri står stadigt i 70-talets politiska realism så syns det att han följde med. En påminnelse så god som någon om att konstlivet inte bara är koncentrerat till en rätt liten innerstad, utan att konsten sker överallt.

Sebastian Johans
kultur@dn.se